

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **M. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 maja 2025 r.

zażalenia obrońcy oskarżonego

na zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 4 kwietnia 2025 r., sygn. akt IV WSU 1/25,

o odmowie przyjęcia skargi obrońcy od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 listopada 2024 r., sygn. akt IV Ka 715/24 uchylającego w części wyrok

Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 26 stycznia 2024 r., sygn. akt VI K 471/23,

na podstawie art. 530 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 539 f k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W dniu 20 stycznia 2025 r. do Sądu Okręgowego w Szczecinie obrońca oskarżonego M. P. wniósł skargę na wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 listopada 2024 r., sygn. akt IV Ka 715/24, uchylający w części wyrok Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 26 stycznia 2024 r., sygn. akt VI K 471/23. Zarządzeniem z dnia 24 stycznia 2025 r. oskarżony

został wezwany do uzupełnienia braku formalnego wniesionej przez obrońcę skargi poprzez dołączenie dowodu uiszczenia opłaty w kwocie 450 złotych, pod rygorem odmowy jej przyjęcia. W treści zarządzenia wskazano, że o treści wezwania do uzupełnienia braku należy zawiadomić obrońcę oskarżonego (k. 7 akt sprawy). Skazany pisma tego nie odebrał (przesyłka nie została podjęta w terminie, dwukrotnie awizowana na każdym z trzech adresów), wobec czego zarządzeniem Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Odwoławczego dwie z wymienionych przesyłek uznano za doręczone z dniem 7 marca 2025 r. (k. 17 i 18 akt WSU 1/25). W dniu 31 stycznia 2025 r. pismo wzywające oskarżonego do uzupełnienia braków otrzymał też jego obrońca (k.12), autor wniesionej skargi. Zarządzeniem z dnia 4 kwietnia 2025 r. odmówiono przyjęcia złożonej przez obrońcę oskarżonego skargi z uwagi na nie uzupełnienie braku formalnego skargi, tj. dowodu uiszczenia opłaty w kwocie 450 zł.

Na powyższe zarządzenie zażalenie wniósł obrońca oskarżonego, który na podstawie art. 531 § 2 k.p.k. zaskarżonemu zarządzeniu zarzucił *„niedopełnienie czynności i co za tym idzie obowiązków zmierzających do usunięcia braków formalnych skargi w zakresie jej opłacenia:*

- a) *przez wysyłanie wezwań do wniesienia opłaty od skargi na adresy D. P. , co do których wiadomo, że pod nimi nie przybywał,*
- b) *i w konsekwencji także pozbawienie go możliwości obrony jego praw.”*

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zaskarżone zarządzenie należało utrzymać w mocy i to niezależnie od dostrzeżonej z urzędu nieprawidłowości wskazania adresata w wezwaniu do uiszczenia opłaty od skargi, a zatem skierowania tego pisma do oskarżonego, zamiast, zgodnie do treści art. 120 § 1 k.p.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2020 r. poz. 1694), bezpośrednio do osoby, która pismo podlegające opłacie wniosła. Nie ma wątpliwości, że jeżeli osobą taką jest obrońca lub pełnomocnik, to wezwanie należy skierować bezpośrednio do niego, a nie do podmiotu, w imieniu którego on działa (por. np. postanowienia SN: z dnia 15 maja 2020 r., III KZ 21/20; z dnia 11 czerwca 2024 r., II KZ 21/24).

Nie oznacza to jednak, że wezwanie to nie wywołało skutków, o których mowa w art. 120 § 2 k.p.k. obligujących do odmowy przyjęcia skargi w trybie art. 530 § 2 k.p.k. (art. 539 f k.p.k.). Warto bowiem zauważyć, że o wezwaniu oskarżonego do uzupełnienia braku formalnego skargi, w postaci braku opłaty od skargi, zawiadomiono jego obrońcę, a zatem prawidłowego adresata tego wezwania. Obrońca, podmiot fachowy, winien znać treść obowiązujących przepisów prawa, a więc i to, że to na nim ciąży obowiązek uiszczenia opłaty, pomimo wadliwego skierowania pisma do oskarżonego. Twierdzenie to jest tym bardziej zasadne, gdy dostrzec, że obrońca miał świadomość braku możliwości skutecznego doręczenia oskarżonemu ww. wezwania, o czym sam przecież informował sąd pismem z dnia 3 lutego 2025 r. W konsekwencji, obrońca miał także pewność, że oskarżony opłaty nie będzie mógł uiścić, co oznaczało, iż jedynie on mógł to skutecznie uczynić, zwłaszcza, że na nim ciążył taki obowiązek już przy wniesieniu skargi.

Z tych też względów orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[a.ł.]